

временно, че голѣма частъ отъ придобитата отъ редица страни валута не можеше да се използва за плащане на чисто-търговскитѣ ни задължения къмъ тѣзи страни, а бѣ необходима за плащане на финансови и политически дългове. Независимо отъ това, ние можехме на много пазари до преди войната, само да продаваме или само да купуваме, поради структурни причини. Това, естествено, спъваше, при днешнитѣ условия на двустранностъ въ търговията, създаването на нормални износно-вносни търговски отношения.

Трѣбва най-после да се спомене, че винаги търговскитѣ ни договори сж били навременни и почти никога не сж били пропускани благоприятни случаи. Почти винаги сж били отстранявани, така сжщо, всички появили се неблагоприятни моменти за нашия износъ чрезъ специални спогодби и уговорени условия. (Случаятъ съ яйцата на германския пазаръ презъ 1933 год.). Като заключение може да кажемъ, че въ нашата търговско-договорна политика не сж допускани основни грѣшки, разбира се до толкова, доколкото договорнитѣ възможности сж били напълно използвани.

Преди да се спремъ критически и по-подробно на другитѣ мѣроприятия, ние трѣбва да кажемъ най-напредъ нѣколко думи за установения административенъ режимъ върху износа, т. е. трѣбва да се спремъ на въпроса за Дирекцията на външната търговия. Мнозина считатъ, че създаването на този институтъ нѣмало принципно оправдание, тъй като той билъ, споредъ тѣхъ, излишенъ, защото създавалъ „ненужна бюрократичностъ“ въ нашата външна търговия и че не отговарялъ на нашитѣ условия. Такова едно отнасяне къмъ този въпросъ само показва, че не се познаватъ причинитѣ и условията, при които се създаде Дирекцията. Тя е естествена рожба на времето, въ което живѣемъ и създаденитѣ отъ него условия въ международната търговия. Най-напредъ трѣбва да се изтъкне, че следвоеннитѣ международни дългове и породилата се отъ тѣхъ реакция на отдѣлнитѣ народни стопанства, изразена въ стремежъ къмъ уравновесяване на